

Latviešu valodā izdota arī E. Ferrantes Neapoles tetraloģija:

- Brīnišķīgā draudzene
- Jaunais uzvārds
- Aizbēgt vai palikt
- Pazudušais bērns

Kāds atvieglojums atklāt, ka autore, kas sarakstījusi meistardarbu, atgriežas un pierāda, ka nav zaudējusi savu talantu!

Deina Tortoriči, *New York Times Book Review*

Šī romāna spēks ir tā asi iezīmētie, ticamie tēli. Lasot tu no jauna tiec ierauts laikā, ko uzskatīji par sadzijušu, un esi spiests atkal atcerēties: jaunība nozīmē arī to visu izdzīvot.

Peters Hellings, *NDR*

Stāsts atklāj aizvien jaunas patiesības un nākamajā mirklī apvērs tās ačgārnī, liek mīlēt un ienīst ikvienu tēlu, un Elenas Ferrantes balss mūs vada, satricina, rauj sev līdzī. Džovanna vērigi skatās, jo nevar neskatīties. Arī mēs nespējam novērsties. Arī mēs gribam zināt, mums jāuzzina par katru cenu.

Antonella Latanci, *Tuttolibri*

Elena Ferrante ir lieliska! Viņai piemīt īpašs talants, iespējams, pat ģenialitāte no melodramas radīt augstvērtīgu literatūru.

Džūdita Tūrmane, *The New Yorker*

**ELENA
FERRANTE**

LA VITA BUGIARDA
DEGLI ADULTI

ELENA
FERRANTE

PIEAUGUŠO
MELĪGĀ DZĪVE

No itāļu valodas tulkojusi
Dace Meiere

821.131.1-31
Fe 782

Elena Ferrante

LA VITA BUGIARDA DEGLI ADULTI

Copyright © 2019 by Edizioni e/o
Cover Photo © Lev Fazio

Questo libro è stato tradotto grazie a un contributo del Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale Italiano.
Grāmata ir tulkota pateicoties Itālijas Ārlietu un Starptautiskās Sadarbības Ministrijas piešķirtajam atbalstam.

Šajā darbā atveidotie fakti un personāži, tāpat tajā iekļautie īpašvārdi un dialogi ir tikai un vienīgi autore fantāzijas un brīvas mākslinieciskās izteiksmes radīti. Jebkura sakritība, līdzība vai atsaucē uz reāliem notikumiem, cilvēkiem, vārdiem vai vietām ir pilnīgi nejauša un netīša. Arī tad, kad autore piemin reāli pastāvošas institūcijas, laikrakstus, žurnālus, grāmatas, tie atveidoti atbilstoši iztēles radīto personāžu vajadzībām.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Dace Meiere, 2021
© Mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021
ISBN 978-9934-0-9298-5

I

1.

Divus gadus pirms aiziešanas no mājām tēvs pateica mātei, ka esmu briesmīgi nesmuka. Šie vārdi izskanēja pusbalsī – dzīvoklī, kuru mani vecāki uzreiz pēc kāzām bija nopirkuši Rione Alto rajonā, Sandžakomo dei Kapri ielas augstākajā galā. Viss – Neapoles nami un ielas, ledaini salta februāra zilā gaisma, tie vārdi – ir palicis nekustīgs. Es gan esmu aizslidējusi prom un arī tagad turpinu slīdēt, ieslīdu šajās rindās, kuras grib man piešķirt stāstu, lai gan īstenībā neesmu nekas, neesmu nekas savs, neesmu nekas patiešām sācies vai sasniedzis piepildījumu: esmu tikai mudžeklis, par kuru neviens, pat tā, kas šajā mirklī raksta, nezina, vai tur atrodams stāstam derīgs pavediens vai arī tās ir tikai juceklīgas sāpes bez iespējas atsvabināties.

2.

Es ļoti milēju tēvu, viņš bija vienmēr laipns cilvēks. Viņa galantās manieres lieliski saderēja kopā ar trauslo augumu, tik kalsnu, ka apgērbs vienmēr izskatījās izmēru par lielu, un manās acīs tas apveltīja viņu ar neatdarināmu eleganci. Tēva vaibsti bija smalki, un nekas – ne dziļās acis ar garajām skropstām, ne perfekti veidotais deguns, ne mīkstās lūpas – neizjauca šīs sejas harmoniskumu. Lai arī kāds mums abiem būtu noskaņojums, mani viņš allaž uzrunāja liksmi un nenobēdzinājās savā kabinetā – viņš nemitīgi kaut ko pētīja –, iekams nebija man izvilinājis vismaz smaidu. Visvairāk viņu iepriecināja mani mati, bet

tagad man ir grūti pateikt, kad viņš sāka tos slavēt – varbūt jau tad, kad man bija divi vai trīs gadi. Katrā ziņā manā bērnībā mēs bieži risinājām šādas sarunas:

– Cik skaisti mati! Kas par kvalitāti! Kāds mirdzums! Atdāvināsi man?

– Nē, tie ir manējie.

– Tu varētu būt mazliet devīgāka.

– Ja gribi, es tev varu aizdot.

– Ļoti labi, es tev tik un tā pēc tam atpakaļ neatdošu.

– Tev ir pašam savējie.

– Tos, kas man ir, es paņēmu no tevis.

– Nav taisnība, tu melo.

– Pārbaudi: tavējie bija tik smuki, ka es tev tos nozagu.

Pārbaudīju, bet pa jokam, zināju, ka viņš man nemūžam matus nenozagtu. Un es smējos, ļoti daudz smējos, ar viņu vienmēr bija jautrāk nekā ar mammu. Viņš mūždien gribēja pievākt kaut ko manu – ausi, degunu, zodu –, teica, ka tie ir tik perfekti, ka viņš bez tiem nespējot dzīvot. Un es dievināju šo balss toni un apliecinājumus, cik ļoti esmu viņam vajadzīga.

Dabiski, ar visiem tēvs tāds nebija. Reizēm, kad viņu kaut kas stipri aizrāva vai satrauca, viņš uzbudināti teica sarežģītas, smalkas un nekontrolētu emociju piesātinātas runas. Bet citreiz atcirta pavisam strupī, likdams lietā īsas, ārkārtīgi precīzas un tik blīvas frāzes, ka pretī neviens neko vairs neiebilda. Šie divi tēvi ļoti atšķīrās no tā, kuru es mīlēju, un šo divu eksistenci es pamazām atklāju aptuveni septiņu vai astoņu gadu vecumā, dzirdot, kā viņš strīdas ar draugiem un paziņām, kas dažreiz nāca pie mums uz kaismīgām sapulcēm, kur tika spriests par man absolūti nesaprotamām problēmām. Lielākoties es kopā ar māti sēdēju virtuvē un nelikos ne zinis par strīdiem turpat netālu. Bet reizēm, ja mātei bija kas svarīgs darāms un arī viņa patvērās savā istabā, es viena paliku gaitenī, spēlējos vai lasīju, laikam galvenokārt lasīju, jo tēvs lasīja ļoti daudz un māte tāpat, bet man patika būt tādai kā viņi. Es tiem strīdiem

nepievērsu uzmanību, spēlēšanos vai lasīšanu pārtraucu vienīgi tad, ja piepeši iestājās klusums un tajā ieskanējās viena vai otra no mana tēva svešādajām balsīm. Sākot ar to brīdi, par noteicēju kļuva viņš, bet es gaidīju sapulces beigas, lai redzētu, vai tēvs jau atkal ir ierastais – tas, kurš runā laipni un mīli.

Tai vakarā, kad tēvs pateica tos briesmīgos vārdus, viņš tikko bija uzzinājis, ka man skolā neiet diez ko spoži. Tas bija kas jauns. Kopš sākumskolas pirmās klases vienmēr biju mācījusies teicami, un tikai pēdējos divos mēnešos man vairs tik labi negāja. Vecākiem un jo sevišķi mātei ļoti rūpēja manas sekmes, tāpēc viņa satraucās, padzirdējusi par pirmajām sliktajām atzīmēm.

– Kas notiek?

– Nezinu.

– Tev jāmacās.

– Es mācos.

– Un tātad?

– Šo to es iegaumēju, bet šo to ne.

– Mācies tik ilgi, kamēr iegaumē visu.

Mācījos līdz spēku izsīkumam, taču rezultāti joprojām bija bēdīgi. Tai pēcpusdienā māte bija aizgājusi aprunāties ar maniem skolotājiem un pārrādās no skolas ļoti sarūgtināta. Viņa mani nerāja, vecāki vispār mani nekad nerāja. Māte tikai pateica, ka visneapmierinātākā no visām esot matemātikas skolotāja, un vēl piebilda: ja gribēsi, tu tiks galā. Tad viņa aizgāja uz virtuvi taisīt vakariņas, un drīz mājās pārnāca tēvs. No savas istabas dzirdēju, kā māte viņam atstāsta skolotāju sūdzības, un sapratu, ka, mani attaisnojot, viņa piesauc pirmo pusaudzības gadu pārmaiņas. Taču tēvs viņu pārtrauca vienā no tiem toņiem, ko, runājot ar mani, nelietoja nekad, turklāt viņa balsi ieskanējās mūsu mājās stingri aizliegtā dialekta intonācijas – no viņa lūpām paspruka vārdi, kurus viņš droši vien nemaz nebūtu gribējis teikt:

– Ar pusaudzību tam nav nekāda sakara: viņa sāk izskatīties pēc Vitorijas.

Esmu pārlicināta: ja viņš būtu zinājis, ka es to dzirdu, viņš nemūžam nebūtu runājis šādā tonī, kas bija tik tāls no mūsu ierastās jautrās bezrūpības. Viņi abi bija pārlicināti, ka manas istabas durvis ir ciet, es tās vienmēr aizvēru, taču šoreiz durvis bija palikušas vaļā un viņi to nepamanīja. Tā nu divpadsmit gadu vecumā es no sava tēva pieklusinātās balss uzzināju, ka kļūstu aizvien līdzīgāka viņa mātai, sievietei, kurā – kā allaž biju dzirdējusi viņu apgalvojam – perfekti apvienojas atbaidoša āriene un ļaunums.

Te man, protams, kāds varētu iebilst: tu pārspilē, tavs tēvs neteica: “Džovanna ir nesmuka.” Taisnība, tik brutāli viņš nemēdza izteikties nekad. Bet man tas bija ļoti sarežģīts laiks, kad biju sevišķi viegli ievainojama. Pirms nepilna gada man bija sākušās mēnešreizes, krūtis bija kļuvušas pārāk pamanāmas, un es no tām kaunējos, baidījos, ka nelabi ožu, nemitīgi mazgājos, apātiska likos gulēt un apātiska modos. Tolaik mans vienīgais mierinājums bija drošā pārliecība, ka tēvs mani dievina absolūti visu. Tobrīd salīdzinājums ar tanti Vitoriju bija ļaunāks par visu, un tik slikti nebūtu bijis pat tad, ja viņš būtu pateicis: Džovanna agrāk bija skaista, bet tagad ir nesmuka. Mūsmājās pieminēt Vitorijas vārdu nozīmēja pieminēt briesmoni, kurš aptraipa un apgāna visu un katru, kam pieskaras. Par Vitorijas tanti es nezināju gandrīz neko, biju redzējusi viņu tikai dažas reizes, taču – un tas ir galvenais – no tiem gadījumiem atmiņā bija palicis tikai riebums un bailes. Tas nebija riebums un bailes, ko man būtu izraisījusi viņa pati kā cilvēks ar miesu un asinīm, nē, es nemaz neatcerējos, kā viņa izskatās. Mani biedēja riebums un bailes, ko viņa iedvesa mani vecākiem. Tēvs par savu māsu vienmēr runāja neskaidri un noslēpumaini, it kā viņa piekoptu nez kādus apkaunojošus rituālus, kas padara nešķīstu gan Vitoriju pašu, gan katru, kurš ar viņu biedrojas. Turpretī māte Vitoriju nepieminēja nekad un pat centās pieklusināt vīra vārdu izvirdumus, itin kā baidīdamās, ka viņa māsa, lai arī kur būdama, sadzirdēs un tad tūlīt skries šurp pa Sandžakomo dei

Kapri ielu milzu soļiem, kaut gan mūsu iela ir tik gara un stāva, un tīšuprāt atvilks līdzī visas slimības no tuvīnajām slimnīcām, tad uzbrāzīsies augšā mūsu dzīvoklī septītajā stāvā, sašķaidīs visas mēbeles, šķildama melnus, neprātīgus zibeņus, un ieplaukās māti, ja tā mēģinās ko iebilst.

Protams, es nojautu, ka šis saspilējums izaudzis no savstarpējām pārestībām, taču tolaik par notikumiem un attiecībām mūsu ģimenē zināju gaužām maz, turklāt to drausmīgo tanti neuzskatīju par ģimenes locekli. Viņa bija bērnības bubulis, rēgains un šausminošs tēls, izkāmējusi, izspūrusi ēna, kas uzglūn no dzīvokļa tumšākajiem kaktiem, kad satumst vakars. Tad kā gan iespējams, ka ne no šā, ne no tā man piepeši jāatklāj, ka sāku izskatīties pēc viņas? Es? Es taču līdz šim biju domājusi, ka esmu skaista, un, pateicoties tēvam, biju pārliecināta, ka tāda būšu vienmēr! Es taču tēva nebeidzamo slavinājumu dēļ ticēju, ka man ir brīnišķīgi mati, es gribēju būt milēta tik ļoti, kā viņš mani milēja, milēta tik ļoti, par kādu sevi vienmēr biju uzskatījusi, taču jau tagad cietu, atklājuši, ka abi vecāki piepeši ir neapmierināti ar mani un ka viņu neapmierinātība mani satrauc, padarot visu blāvu un duļķainu. Kāpēc man tagad jāuzzina, ka sāku izskatīties pēc tantes Vītorijas?

Gaidīju, ko atbildēs māte, taču viņas reakcija man nesniegda nekādu mierinājumu. Lai arī māte ienīda visus vīra radus un pret svaini juta tādu riebumu kā pret ķirzaku, kas piepeši uzskrien augšup pa kailu stilbu, viņa neprotēja ar skaļu kliedzienu: tu esi jucis, manai meitai un tavai māsai nav nekā kopīga! Viņa tikai īsi un nepārliecinoši noteica: ko nu tu runā, tā nav. Un es skriešiem metos aizvērt savas istabas durvis, lai neko vairāk nedzirdētu. Pēc tam klusi raudāju un pārstāju tikai tad, kad tēvs atnāca paziņot – tagad labajā balsī –, ka vakariņas ir gatavas.

Pievienojos viņiem virtuvē sausām acīm, sēdēju šķīvī nodurtu skatienu un pacietīgi uzklausīju daudz noderīgu padomu, kā uzlabot sekmes. Pēc tam atgriezos savā istabā turpināt izlikties,

ka mācos, bet viņi tikmēr iekārtojās pie televizora. Jutu sāpes, kas negribēja ne pāriet, ne pierimt. Kāpēc tēvs pateica tos vārdus? Kāpēc māte viņam nikni neiebilda? Vai viņu neapmierinātību bija izraisījušas manas sliktās atzīmes vai arī vecāku satraukuma cēloņi bija daudz senāki un ar skolu nesaistīti? Un, galvenais, vai tēvs tos briesmīgos vārdus izrunāja piepešā sarūgtinājumā, ko biju viņam sagādājusi, vai arī tos ar asu un tālredzīgu skatienu pateica cilvēks, kurš zina un ievēro visu, cilvēks, kurš jau sen ir pamanījis, ka drīz pavisam samaitāšos, un redz, ka manī vēršas plašumā kaut kas nelāgs, kas viņu stipri apbēdina, bet pret ko viņš neko neiespēj? Lāvoss izmisumam visu nakti. No rīta biju nonākusi pie pārlicības: ja gribu izglābties, man ir jāredz, kā īstenībā izskatās tā tante Vitorija.

3.

Tā bija pārdroša iecere. Šeit, Neapolē, ģimenēm lielākoties bija neskaitāmi atzarojumi, un tuvinieki, savā starpā strīdēdams pat līdz asinīm, tik un tā nekad nenodedzināja savstarpējo sakaru tiltus, turpretī mans tēvs šajā pilsētā dzīvoja absolūti autonomi – it kā viņam nemaz nebūtu asinsradnieku, it kā viņš nekurienes vidū būtu piedzimis pats sev. Dabiski, es bieži biju satikusi mātes vecākus un viņas brāli. Tie visi bija sirsnīgi un mīļi cilvēki, kuri mani vienmēr apbēra ar dāvanām, un mēs ar viņiem mēdzām tikties ļoti bieži un ar vislielāko prieku, līdz vecvecāki nomira (vispirms vectēvs un gadu vēlāk arī vecāmāte; tie bija negaidīti zaudējumi, kas mani satrieca, un mamma tad raudāja tā, kā sāpīgi savainojušās parasti raudājām mēs, mazas meitenes), bet onkulis aizbrauca strādāt tālu projām. Savukārt par tēva radiem nezināju gandrīz neko. Viņi manā dzīvē bija parādījušies tikai retos un īpašos gadījumos – kāzās un bērēs –, un sirsnība tad allaž bija tik mākslota, ka jutu vienīgi neveiklību

piespiedu saskarsmes dēļ: sasveicinies ar vecotēvu, iedod buču tantei. Tā nu par šiem radiniekiem nekad nebiju jutusi nekādu interesi, arī tādēļ, ka pēc šīm tikšanās reizēm vecāki bija nervozi un vienprātīgi centās tās aizmirst, it kā spiestā kārtā būtu bijuši iesaistīti prastās izrādēs.

Turklāt atšķirībā no mātes radiniekiem, kuri dzīvoja konkrētā vietā ar izteiksmīgu nosaukumu – Muzejs (viņi bija Muzeja vecvecāki), teritorija, kurā mājāja tēva radinieki, man bija nekonkrēta, nepazīstama un bez nosaukuma. Skaidri zināju tikai vienu: lai nokļūtu pie viņiem, vajadzēja doties lejā, arvien zemāk un zemāk, līdz viszemākajai Neapoles apakšai, un brauciens bija tik ilgs, ka tais reizēs, kad viņus satikām, man bija licies, ka tēva radi dzīvo pavisam citā pilsētā. Ilgu laiku es tā patiešām uzskatīju. Mūsu mājas atradās Neapoles visaugstākajā daļā, un, lai arī kurp mēs dotos, mums nenovēršami vajadzēja doties lejā no kalna. Mani vecāki labprāt devās lejup tikai līdz Vomero vai – jau ar mazāku patiku – līdz vecvecāku mājām netālu no Muzeja metro pieturas. Savukārt viņu draugi pārsvarā dzīvoja Suareca ielā, Artisti laukumā, Lukas Džordāno ielā, Skarlatti ielā, Čimarozas ielā – un šīs ielas arī man bija labi pazīstamas, jo tur dzīvoja daudzi mani skolasbiedri. Nemaz nerunājot par to, ka visas šīs ielas veda uz Floridiānas parku, man mīļu vietu, kur māte mani bija vedusi baudīt sauli un svaigu gaisu jau kopš zīdaiņa vecuma un kur es biju pavadījusi daudz jauku stundu kopā ar savām bērnības draudzenēm Andželu un Idu. Tikai aiz šiem vietvārdiem, liksmiem, laimīgiem, zaļojošu koku, tālumā pazībošas jūras, dārzu, puķu, rotaļu un labu manieru iekrāsotiem, sākās īstā nogāze un ceļš lejup, kas maniem vecākiem šķita kaitinošs un apgrūtināošs. Strādāt, iepirkties, kārtot visdažādākās darīšanas un satikties ar cilvēkiem darba, tēva pētījumu vai debašu dēļ viņi abi katru dienu pārsvarā ar funikulieriem devās lejup līdz Kjajiai, līdz Toledo ielai un tad no turienes tālāk uz Plebiscīta laukumu, Nacionālo

bibliotēku, Port'Albas vārtiem, līdz Ventaljēri ielai un Forijas ielai un līdz tālākajam punktam – Kārļa III laukumam, kur atradās skola, kurā mana māte strādāja par skolotāju. Arī šie nosaukumi man bija labi zināmi – vecāki tos bieži pieminēja, taču mani necik bieži uz tām vietām līdzī neņēma, tāpēc šie vārdi man tik iepriecinoši nelikās. Ārpus Vomero pilsēta man vairs nepiederēja – jo tālāk līdzenumā, jo svešāka tā kļuva. Tāpēc nav nekāds brīnums, ka apkaimes, kur dzīvoja tēva radi, manās acīs līdzinājās joprojām mežonīgām un neizpētītām pasaulēm. Manā prātā šīm vietām nebija nosaukumu, turklāt, cik varēju spriest no dzirdētā, tās piedevām šķita grūti sasniedzamas. Katru reizi, kad turp vajadzēja doties, mani vecāki, kas parasti bija enerģiski un labā omā, likās neparasti saguruši un satraukti. Es biju maza, taču viņu saspringums un nervozi pārmitās frāzes – vienmēr vienas un tās pašas – man ir iespiedušās atmiņā.

– Andrē, – gurdēnā balsī allaž teica māte, – gērbies, mums jābrauc.

Taču viņš turpināja lasīt un izdarīt grāmatās pasvītījumus ar zīmuli, ar kuru arī pierakstīja piezīmes burtnīcā, ko turēja līdzās.

– Andrē, ir vēls, viņi dusmosies.

– Tu jau esi gatava?

– Jā, esmu.

– Un meitene?

– Arī.

Tad tēvs atstāja atšķirtās grāmatas un burtnīcas uz raktāmgalda, uzvilka tīru kreklu un labo uzvalku. Taču viņš bija kluss, saspringts, it kā domās atkārtotu replikas lomai, no kuras spēlēšanas nav iespējams izvairīties. Tikmēr māte, kas vēl nebūt nebija gatava izešanai, atkal un atkal pārbaudīja, kā izskatās pati, kā izskatos es, kā izskatās tēvs, it kā tikai pienācīgs apģērbs varētu garantēt, ka visi trīs atgriezīsies mājās sveiki un veseli. Īsāk sakot, bija acīm redzams, ka ikvienā no šiem

gadījumiem viņi uzskata par vajadzīgu aizstāvēties no tām vietām un cilvēkiem, par kuriem man neko nestāstīja, negribēdami lieki satraukt. Bet es tik un tā jutu neparasto nemieru, pareizāk, ikreiz to atpazīnu, un, iespējams, tās ir vienīgās atmiņas par uztraukumu un bažām manā laimīgajā bērnībā. Un mani satrauca viņu teiktais, kas izskanēja – pat nezinu, kā lai saka, – piepeši apspurušā un plēkšņainā itāļu valodā:

– Tikai, lūdzu, ja Vitorija kaut ko saka, izliecies, ka neesi dzirdējis.

– Tas ir, ja viņa uzvedas kā jukusi, man jāklusē?

– Jā, atceries, ka kopā ar mums ir Džovanna.

– Labi.

– Tu saki labi, labi, bet pēc tam dari pa savam. Vari taču drusku pacensties. Paliksim tur pusstundiņu un brauksim mājās.

Es no šiem braucieniem gandrīz neko neatcerējos. Neskaidra balsu murdoņa, karstums, izklaidīgas bučas uz pieres, sarunas dialektā, slikta smaka, kura no visiem plūda droši vien bailu dēļ. Gadu gaitā šī noskaņa bija mani pārliecinājusi, ka tēva radinieki – nesakarīgi, gaudojoši, derdzīgi neskaidri apveidi, un jo sevišķi tantes Vitorijas tēls, vismelnākais, visatbaidošākais – nozīmē briesmas, lai arī bija grūti saprast, kā tieši šīs briesmas izpaužas. Vai par bīstamu bija uzskatāma apkaime, kur viņi dzīvoja? Vai bīstami bija vecvecāki, visi onkuļi, brālēni un māsīcas vai tikai Vitorijas tante? Laikam tas bija zināms vienīgi maniem vecākiem, un tagad man vajadzētu izjautāt viņus, ja jau tik steidzami gribēju noskaidrot, kas par cilvēku ir tante un kā viņa izskatās. Bet vai, vecākus izjautājot, man kaut ko izdotos izdibināt? Un kā lai zinu, vai viņi reaģēs ar labsirdīgu atraidījumu (tu gribi redzēt tanti? gribi aizbraukt pie viņas? priekš kam tev to vajag?) vai arī satrauksies un turpmāk centīsies Vitoriju vairs nepieminēt? Tā nu izdomāju iesākumā sameklēt kādu tantes fotogrāfiju.